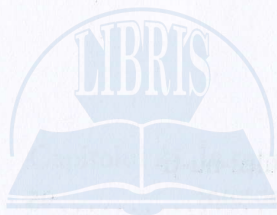

Alex Moldovan

OLGUȚA și un bunic de milioane

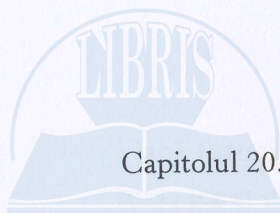
Ilustrații de József Vass

ARTHUR

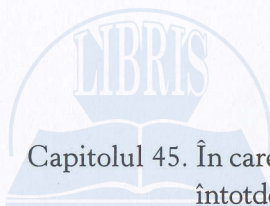

Cuprins

PROLOG	5
Capitolul 1. În care primesc o vizită neanunțată	7
Capitolul 2. Un musafir nepoftit	9
Capitolul 3. Cine sunt	14
Capitolul 4. Surprize, surprize!	19
Capitolul 5. În care, în ciuda împotrivirii mele, plec de acasă	25
Capitolul 6. Nervi & frustrări	30
Capitolul 7. Manualul după care să-ți trăiești viața	33
Capitolul 8. Jaguar	35
Capitolul 9. Lucruri nespuse	39
Capitolul 10. În care aflu de existența regulilor.	45
Capitolul 11. Despre cum m-am trezit deșteapta clasei	53
Capitolul 12. La drum	59
Capitolul 13. Pentru o viață cât mai sănătoasă, evitați tot ce vă place	64
Capitolul 14. În care suntem inspectați în plină zi	67
Capitolul 15. Un meniu ca la carte	72
Capitolul 16. Despre lucrurile care mă enervează cu adevărat: limba franceză	76
Capitolul 17. În care am o sclipire de geniu	78
Capitolul 18. Ghici cine vine la cină	86
Capitolul 19. Intra în scenă bunicul	93

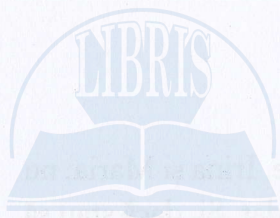
Capitolul 20. Despre lucrurile-pe-care-adulții-nu-ți le-explică-niciodată	95
Capitolul 21. La înălțime	97
Capitolul 22. În așteptarea lui Moș Ene	105
Capitolul 23. Despre lucrurile care mă enervează cu adevărat: curățenia	112
Capitolul 24. Moștenire de familie.	115
Capitolul 25. Legături periculoase.	125
Capitolul 26. În care lucrurile se complică	127
Capitolul 27. Moment de respiro	130
Capitolul 28. Nu încercați asta acasă!	134
Capitolul 29. În care lucrurile se complică și mai mult.	140
Capitolul 30. Hotel de lux.	147
Capitolul 31. Sub pământ S.R.L.	155
Capitolul 32. Lecția de bună purtare.	162
Capitolul 33. În care lucrurile se precipită.	167
Capitolul 34. În care avem întâlnire cu un tip răpitor.	173
Capitolul 35. În care mi se face o propunere	177
Capitolul 36. În care se confirmă că destinul acționează pe căi nebănuite	182
Capitolul 37. Shopping	188
Capitolul 38. Orice naș își are nașul	196
Capitolul 39. Despre cum merge lumea. Sau nu	201
Capitolul 40. După blocuri.	202
Capitolul 41. În bârlogul lupului	208
Capitolul 42. În care facem cunoștință cu celebrul Woland	214
Capitolul 43. În sfârșit!	220
Capitolul 44. Despre somn	228

Capitolul 45. În care se dovedește că lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par.	229
Capitolul 46. Viața ca-n filme.	234
Capitolul 47. Reuniune de familie.	240
Capitolul 48. Marea confruntare.	250
Capitolul 49. Momentul adevărului.	257
Capitolul 50. Mama e numai una.	261
Capitolul 51. În care lucrurile își mai revin la normal.	265
Capitolul 53. Răzbunarea e arma... mea.	273
Capitolul 53. Listă cu lucruri de făcut.	274
Capitolul 54. Înapoi la școală.	275
EPILOG. În care ne luăm rămas-bun.	279
Mulțumiri.	283

Grupul Editorial ART
Căminul - Căminul prin poartă
C.P. F. O. P. 82, cod 060500, sector 6, București
Tel: (021) 324.07.30, 0744.100.870, 0751.215.576
Fax: (021) 380.31.99
Căminul - online
www.caminul-art.ro

PROLOG

Stop!

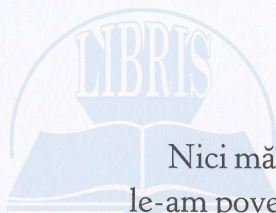
Am nevoie de-o pauză.

Gata, nu mai pot! Am obosit. Gândurile mi se învâlmășesc în cap. Sunt prea multe lucruri de procesat. Prea multă informație. Existența mea pașnică a fost întreruptă brutal de evenimente care au scăpat cu totul de sub control.

O față de doisprezece ani ar trebui să-și bată capul doar cu problemele fetițelor de doisprezece ani, nu cu ale întregii lumi. Punct. Să nu mai aud de boli, de oameni necinstiți și de tot soiul de rude care te înjunghie pe la spate fără să clipească!

Pur și simplu nu-i corect.

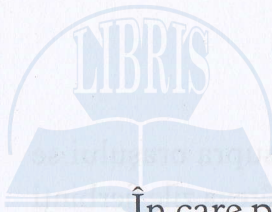

Nici măcar celor mai bune prietene, Irina și Maria, nu le-am povestit prea multe. E prea ciudat. Și, dacă stau să mă gândesc, prea personal. În fond, e vorba de familia mea, oricum ar fi ea.

M-am hotărât să notez aici tot ce mi s-a întâmplat. Poate că asta mă va ajuta. Nu ca să nu uit, pentru că n-ai cum să uiți genul ăsta de lucruri nici dacă vrei. Adică *mai ales* dacă vrei. Îmi doresc mai degrabă să-mi fac puțină ordine în minte, dacă e posibil, să-mi disciplinez cumva gândurile. (Oare e corect să zici că-ți *disciplinezi* gândurile? Trebuie să caut pe net cu prima ocazie.)

Vreau să știți un singur lucru: vi se poate întâmpla și vouă. Oricând. Așa că, în locul vostru, aș citi cu mare atenție cele ce urmează. E mai bine să fiți pregătiți din timp.

Acum, că v-am spus ce aveam pe suflet, putem continua. Mai bine zis, putem să-i dăm drumul. Și, pentru că așa-i cel mai simplu, o să începem chiar cu începutul întâmplărilor în care am fost târâtă fără voia mea.

CAPITOLUL 1

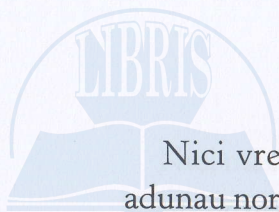
În care primesc o vizită neanunțată

Totul a început într-o vineri. În momentul în care cineva și-a înfipt degetul în butonul soneriei noastre și l-a uitat acolo timp de treizeci de secunde, dacă nu mai bine, lucrurile nu arătau grozav prin casă. Și nici în afara ei. Dacă stau să mă gândesc, rareori lucrurile arată grozav prin casă – iar despre ce se întâmplă pe afară nici n-are rost să vorbim.

Era după-amiază, acel moment al zilei când totul pare s-o ia razna. Cărțile și hainele prind viață și se risipesc te miri unde, cu o oarecare preferință pentru cel mai puțin probabile sau greu accesibile locuri: pe covor, sub pat, sub masa de la bucătărie și, cu puțin noroc, în lada de cartofi din cămară sau în congelator (mda, știu, dar chiar mi s-a întâmplat).

Partea bună: oriunde te-ai afla, e suficient să întinzi mâna ca să apuci o carte. Sau o haină. Sau o jucărie. Sau orice altceva, cu excepția lucrurilor de care chiar ai nevoie.

Partea proastă: ești certată sau pedepsită, de la caz la caz, după care trebuie să strângi și să pui totul la loc.

Nici vremea nu era grozavă. Deasupra orașului se adunau nori negri de ploaie, iar după câteva zile fierbinți vremea se stricase și se anunța o furtună. Unde pui că și vântul sufla tot mai puternic, împrăștiind peste tot bucăți de hârtie, pungi de plastic și praf.

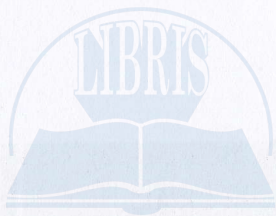
Una peste alta, era momentul cel mai puțin potrivit pentru musafiri. Și apoi aveam pe cap o mulțime de treburi. Trebuia să fac curat, să merg la cumpărături, după care să gătesc. Pe de altă parte, pentru mine orice moment e cel mai puțin potrivit pentru a primi musafiri. *Orice* musafiri. Așa că am dat ochii peste cap și m-am ridicat fără chef de pe canapea.

— Olguța, scumpo, ești bună să vezi cine e la ușă, te rog? s-a auzit din dormitor un glas stins de femeie.

Femeia din dormitor era mama Olguței.

Iar Olguța sunt eu.

La înălțime

Ne-am petrecut seara la hotel.

Hotelul avea trei lifturi, fiecare cu liftierul lui. În timp ce urcam spre apartamentul unde urma să locuim, m-am întrebat cum trebuia să fie slujba asta, de-a căra necunoscuți în sus și-n jos, cât e ziulica de lungă. Bag mâna-n foc că era tare plictisitoare, deși liftierul nostru nu era deloc blazat, ba, din contră, strălucea de entuziasm. Prezența Ninei, sunt convinsă, trebuie să fi cântărit mult în privința atitudinii lui suspect de pozitive.

Am urcat. Și-am urcat. Și-am urcat! Apartamentul era tocmai la ultimul etaj. Am intrat direct din lift, exact cum văzusem prin filme! Nina mi-a zis că era cel mai bun apartament din hotel și deci din tot orașul. Și n-aveam niciun motiv să mă îndoiesc de spusele ei.

Ecrane LCD enorme împodobeau pereții fiecărei camere, ascunse în nișe care se deschideau la o simplă comandă vocală. Draperiile grele erau acționate cu ajutorul unei telecomenzi cu care puteai comanda cam tot ce

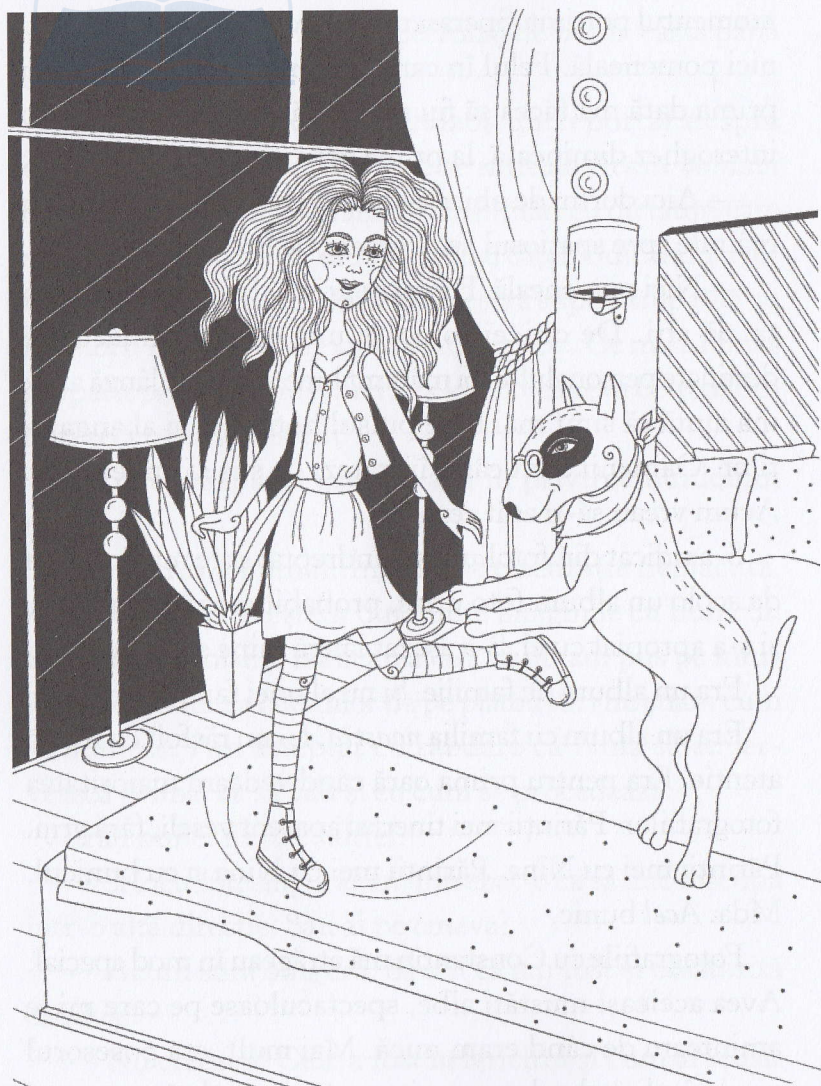
mișca în apartament. Speram să nu le încurc și, în loc să pornesc muzica, să dau drumul la apă în cadă!

M-am apropiat de ferestre și am ieșit pe balcon. Panorama îți tăia pur și simplu respirația. Aveam orașul la picioare. Mi se părea că visez. Mă simțeam mai puternică – luxul îmi dădea niște senzații pe care nu le mai trăisem. Apartamentul făcea, într-adevăr, toți banii. N-am îndrăznit să întreb cât anume, de teamă să nu mi se facă rău la auzul sumei, care era cu siguranță exorbitantă.

M-am întors în cameră și am început să butonez telecomanda. După cinci minute m-am plictisit. Am început să țopăi pe patul imens din dormitorul principal, iar în scurt timp Farid mi-a urmat exemplul. Nina mi-a aruncat niște priviri mai ciudate, dar n-a spus nimic. Ne-am făcut de cap până m-am plictisit. Ce mai, distracție în toată regula! Mă întrebam câte dintre regulile ei încălcasem fără să vreau.

M-am prăbușit într-un fotoliu de piele neagră care m-a înghițit de îndată. Mmm, era ceva de vis. Având atâtea pe cap, nu-mi dădusem seama cât sunt de obosită. Nina s-a așezat și ea într-un fotoliu și a dat un telefon, dând dispoziții ca mâncarea – pe care din motive mai mult decât obiective nu apucasem s-o mîncăm – să ne fi adusă în cameră.

Ardeam de nerăbdare s-o întreb din nou care era învârteala cu acel Maximilian, însă nu găseam nicicum

momentul potrivit. Sperasem să deschidă ea discuția, dar nici pomeneală. Felul în care mă ignorase pur și simplu prima dată mă făcea să fiu reticentă. Mi-am propus s-o interoghez dimineață, la prima oră.

— Aici dormi de obicei? am întrebat-o și am arătat cu mâinile spre spațiosul apartament de lux.

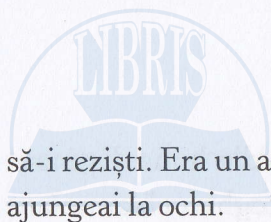
— Nici pomeneală. E pentru prima dată. Și e în cinstea ta, să știi. De obicei folosesc una dintre cămăruțele destinate personalului. Și mă simt bine acolo. Pe lângă asta, mă ajută să simt mai bine pulsul hotelului și al angajaților. Oamenii simt când îi tratezi de sus și nu le place. Acum vreau să-ți arăt ceva.

S-a ridicat din fotoliu și s-a îndreptat spre masă. A luat de acolo un album foto uriaș, probabil pregătit dinainte, și s-a apropiat cu el. S-a așezat lângă mine și l-a deschis.

Era un album de familie. Și nu al unei familii oarecare.

Era un album cu familia *noastră*. L-am răsfoit cu multă atenție. Era pentru prima oară când vedeam majoritatea fotografiilor. Părinții mei tineri și aparent veseli, fără griji. Părinții mei cu Nina. Părinții mei cu Nina și cu bunicul. Mda. *Acel* bunic.

Fotografiile cu Constantin mă atrăgeau în mod special. Avea aceleași mustăți albe, spectaculoase pe care mi le aminteam de când eram mică. Mai mult, era posesorul unui zâmbet absolut cuceritor, căruia cred că nu puteai

să-i rezști. Era un adevărat personaj de basm – asta până ajungeai la ochi.

Am văzut cândva la televizor un reportaj despre dictatori din toată lumea care se intitula *Acești bolnavi care ne conduc*. Erau o grămadă de filmări cu dictatori care se jucau cu niște copii sau mângâiau căței, ridicându-i fericiți în brațe. Ideea era că toți fuseseră super simpatici cu membrii familiilor lor, iar în rest... se știe. Ce mi-a rămas întipărit pe creier a fost privirea lor. Avea ceva ce-ți dădea fiori reci pe șira spinării.

Ei bine, văzusem acel ceva și în privirea bunicului meu.

Am închis albumul. Îmi lăsase o senzație neplăcută. Am încercat să-mi șterg din minte imaginile cu bunicul. Între timp venise și mâncarea, așa că ne-am pus pe înfulecat. Majoritatea chestiilor de pe platou nici nu știam cum se numesc. Am așteptat cu răbdare ca Nina să se servească prima, ca să văd și eu cum se procedează.

Erau bune. Erau... altfel.

— Și locuiești singură? am întrebat-o ca să duc discuția într-o altă direcție. Sau ai pe cineva?

— Acum sunt singură. Să știi că am fost și căsătorită cândva.

— Nu creeed! Cine a fost nefericitul și cum ai reușit să-l convingi? L-ai drogat?